

הגורלים (קאן, ברלין וכו'). יהיו חייך מרים כלענה, כי אז תצטרך להתמודד עם תירגום סימולטני, שהוא אולי תירגום אבל בוודאי לא סימולטני. המתרגמת כוחרת לה בחופשיות את המישפטים שנראים לה חיוניים לתסריט, אבל לפעמים דעתה שונה מרעת התסריטאי.

● תכנן את נסיעתך גם בטרם קיבלת מן הפסטיבל אישור להשתתפותך בו. עד שהתשובה תגיע אליך, עלול הפסטיבל להסתיים.

● בדוק את הזמנת בית-המלון שלך, חוזר ונשנה. העניין טומן בחובו הפתעות. אורחים רבים מצאו את עצמם נזרדים במשך 24 שעות על מיוזודותיהם, מאחר שהנהלת המלון לא ידעה מה שהנהלת הפסטיבל ידעה והאורח לא ידע מה ששניהם ידעו: שלמעשה החדר שלו נמסר למישהו אחר, שחדרו נמסר למישהו שלישי.

● ארוז מעט ככל שתוכל, למיקרה שתצטרך לגרום מכירת-מלון אחר לשני — בהתחלה, באמצע או לקראת סוף הפסטיבל (מפאת אותו סדר מופתי המאפיין את האירגון כולו). מוטב שלא תשבור את גבך על מיוזודות, אם יש לך מכונית-כתיבה, מכשיר-הקלטה ומצלמה זה כבר אשאל מספיק, נסה ליותר על בגדים להחלפה, אבל משא תישכח ואפ נגר יתושים, ונציה בחדש אוגוסט מלאה תיירים וחרקים שונים.

● הבא איתך מחשב ועיר, כדי לברר לעצמך לאיזה הקרנות אתה יכול להיכנס עם כרטיס הכניסה שלך, לפי ציבוע (וצבע שונה לגבי כתב, צלם, אורח, מפיק, כתב-יועץ, כתב-שיועץ ועוד ועוד). בעלי כרטיס כחול אינם יכולים להיכנס לאלום בשעה שבה צופים בעלי כרטיס צהוב, והתקנות בנושא זה לגבי הסדרנים הם בבחינת ייהרג ובל יעבור.

● אם כבר היית בפסטיבלים אחרים ואתה רגיל לצאת מסרט שאינך מתלהב ממנו ולהיכנס לסרט אחר — שכח מזה, אתה יכול לצאת מכל הרב אבל אינך יכול לאחר לסרט אחר.

● זה אומנם יפה מאוד שמכבדים את הסרטים, רק חבל שלא מכבדים אותם גם בצורת ההקרנה. לא פעם מקורנים סרט על גודל מסך לא מתאים, בעזרת מכונית-הקרנה חורקת וציוצוקול גרוע, אבל העיקר — שהקהל ידויק.

● בדוק את מיקומו של בית-המלון שלך — אם הוא רחוק מארמון-הפסטיבלים, שכור לך אופניים, הם יעזרו לך לבלות את השעותיים שישארו לך אם תאחר להקרנה ולא תוכל להיכנס לסרט אחר, או אם תמצא את עצמך בלי תירגום בגוף הסרט.

● למרות הסרט גונבי האופניים, בנוציה אין גונבים אופניים, הם ווליס יותר מארוחת-צהריים.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: שובו של מרטין גר לה טראוויאטה, ירושלים: לה טראוויאטה, זליג, מונית, אמוקליפסה עכשיו, סיפורו של נהג מונית.

תל-אביב

מוסיקאי תל-אביב: במיסגרת שנועו הסרט הצרפתי כדאי לראות שני סרטים: כתבים, סרט תיעודי של ריימונד דהפארדון על עבודתם של צלמי-עיתונות בפאריס; גורלה של זוליט, סירטה של אלן איסרמן על אשה המקריבה את חייה למען בני-מישפחה.

*** לה טראוויאטה: (לב 1 איי טלוויזיה) גם מי שאינו מיוגע לאופרות ויכל להנות מסרט יפה זה ישיט בו גם אסתטיקה קולנועית לטובה וגם ביצוע מוסיקלי נדיר ומיטיב הולם.

*** שייבו של מרטין גר: (חן 3 צרפת) אחד הסרטים היפים ביותר שיעשו הצרפתים בעת האחרונה על תגובתה של החברה והמישפחה נוכח אדם שנעלם וצץ שוב ביום בהיר אחד בכפרו.

אנשים פשוטים

מלצר (צפון תל-אביב צרפת) - ב' עידן זה, שבו הגיל הממוצע של צופי הקולנוע הוא מתחת ל-30, צריך סרט שגיבורו הוא מלצר מזדקן מן השורה להיאבק קשה כדי להגיע לקהל הנכון. אולם אם יצליח בכך, אין ספק שהוא עשוי לגרום לאותו קהל הנאה רבה.

קלוד סוטה, בימאי שהמומחיות שלו הוא המעמד הצרפתי הזעיר-בורגי, על הבעיות הקטנות שלו והשמחות הקטנות שלו, משתמש שוב באיב מונטאן בתפקיד הראשי (הוא עשה זאת כבר בסרטים קודמים כמו סיר ורוואלי או וינסן פרנסואה, פול וכל האחרים). כל הסרט כולו הוא מעקב אחרי אלכס, רב-מלצרים שחלומו הוא להפוך פיסת חוף, שבאה אליו בירושה, לגרשעושים לחודש-הקיץ.

העלילה עצמה, למען האמת, דלה למדי. לעיתים, סוטה אפילו נוהג קלות-ראש ומזיזות במיתרון הבעיות הדרמאטיות המתעוררות בה, כמו למשל הגיוס של הכספים הדרושים למימוש חלומו של אלכס, אולם עיקר קיסמו של הסרט הוא דווקא בין השיטין של הסיפור עצמו, במערכת היחסים שנוקמת בין אלכס לסביבתו, חבריו לעבודה, מלצרים כמותו, מוזגים או טבחים, הרומנים הקצרים שלו, וחבריו מן העבר, כאשר היה רקדן ג'אז (משהו מגיבורי השירים של מונטאן מתגנב כאן). מעל לכל, מצליח הסרט להעביר את התחושה של

מירוץ נגד הסרטן

אלופים (רבי-חן, תל-אביב, אנג' ליה) - האמת היא שבישראל אולי בים מאוד סרטים כאלה: סוחטי-דמעות, מפעילים את יצר-ההשיתפתות-בצער של הלב היהודי הרחום, מה עוד שמן ההתחלה מובטח סוף טוב, מימרחים מן הסוג הזה מוצגים לעיתים קרובות בימי השישי אחרי הצהריים בטלוויזיה בשפה הערבית, וכולם יודעים עד כמה פופולארית מישבצת השידור הזאת. עצם העובדה שהסיפור של הסרט הזה הוא סיפור אמיתי אינה משנה כהוא זה באשר לרמתו, מה שמשנה היא העובדה שהסיפור מוצג על המסך בצורה השחוקה והמיושנת ביותר שאפשר להעלות על הדעת, כאשר עצם העובדה כי גיבור הסיפור, בוב צ'אמפיון, הוא גם היועץ הטכני של הסרט, מבטיחה מראש ששום דבר רע לא יאונה לו.

העלילה מספרת על פרש מצליח מאוד במירוצי הסוסים באנגליה, אשר יום בהיר אחד לקה במחלת הסרטן. מרגע זה והלאה מוזמנים הצופים לסידרה ארוכה של מיבחנים, בדיקות וטיפולים כימותרפיים למיניהם, הנערכים בעזרת המיכשור המשוכלל ביותר, מול מצלמת הקולנוע, כאשר הפרש עומד בכל בגבורה רבה, תוך אמון מוחלט ברופאים המסורים המטפלים בו, זאת, כמובן, אחרי שמצליחים לשכנע אותו שהוא חולה ברצינות ולא בכחוק, ושכל דחייה בטיפול עשויה לקרב אותו אל

העוינות שבה היא נמצאת, אבל מעל הכל, ההשלמה של כולם עם הגורל שנועד להם, כאילו הוא היחידי האפשרי - היא כגור-דין מוות שגזרו על עצמם, המסע לעיר הבירה, והפגישה עם העיר הזאת מביאים באמת כליה על המישפחה כולה. זו טרגדיה אמיתית, טרגדיה של האנשים המתוארים בעוצמה רבה על הבד, וטרגדיה של העולם השלישי כולו, הנדרש לעשות קפיצה בזמן אשר אין האדם יכול לעשות בתוך דור אחד בלבד.

איב מונטאן: עיצוב מעולה למלצר מזדקן

איש אשר סימני הגיל מתחילים לתת בו אותותיהם, איש אשר השלים במידה רבה עם כישלונותיו ומסתפק בהצלחותיו הקטנות. מי שהולך לקולנוע כדי לברוח מן המציאות האמורה של היומימי עשוי לכעוס על הסרט הזה, אולם מי שידע להתבונן בו, ימצא את אותם הפרטים הקטנים שבחיים, אשר עושים אותם לנסבלים, על אף כל הצרות.

ג'ון הרט: מיקרה עצוב אבל מעודד

קיצו בעוד כמה חודשים. הערך האמיתי היחידי שיש לסרט זה היא דווקא העובדה שהוא מתאר מיקרה של מחלת-סרטן שבה יכול האדם לנעו הנורא הזה, אם יש מי שישאב ולוא מעט עידוד מן הפרשה הזאת, הרי גם ללא ההישגים האמנותיים, היא היתה שווה את המאמץ.